

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 348

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 15 decembrie 1994

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 92 din 12 octombrie 1994	1-2	848.	— Hotărâre privind aprobarea studiului de fezabilitate a obiectivului de investiții „Optimizarea producerii energiei termice la blocurile deservite de C.T. 1 și C.T. 4 vechi din cartierul Dealul Florilor Dej, C.T. 7 și C.T. 8 din cartierul Crângului Dej, județul Cluj”	7
Decizia nr. 99 din 1 noiembrie 1994	3-4	879.	— Hotărâre privind suplimentarea, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, a bugetului Ministerului Culturii pe anul 1994.....	7
Decizia nr. 101 din 1 noiembrie 1994	4-5			
Decizia nr. 106 din 2 noiembrie 1994	5-6			
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
847. — Hotărâre pentru aprobarea Protocolului celei de-a VI-a sesiuni a Comisiei guvernamentale româno-filipineze de colaborare economică și comercială	6			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 92*)

din 12 octombrie 1994

Mihai Constantinescu — președinte
Ion Filipescu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Constantin Burada — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, constată următoarele:

Colegiul jurisdicțional al Curții de Conturi, prin Încheierea din 17 august 1994, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor cap. III secțiunea a 3-a „Controlul ulterior” din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, a Hotărârii Senatului nr. 25 din 15 septembrie 1993 privind trimiterea spre verificare, de către Curtea de Conturi, a conturilor generale de execuție a bugetelor de stat pe anii 1990 și 1991 și a Hotărârii Senatului nr. 5 din 15 februarie 1994 privind obiectivele verificării, de către Curtea de Conturi, a exercițiilor bugetare pe anii 1990 și 1991, excepție invocată de Ministerul Apărării Naționale și de pârâțul Arambașa Constantin în Dosarul nr. 24/1994.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-un litigiu în care s-a solicitat, în urma unui control al organelor Curții de Conturi, obligarea pârâțului Arambașa Constantin la plata sumei de 33.209.438 lei, reprezentând diferențe de preț în minus, rezultate din valorificarea unor autovehicule în cursul anilor 1991—1992, cu încălcarea prevederilor legale și, respectiv, a pârâților Strugariu Stelian și Burghelea Jan, la plata sumei de 1.335.800 lei, reprezentând diferențe de preț rezultate din achiziționarea și revânzarea unor aparate electronice.

Prin excepția ridicată se susține că, pe baza celor două hotărâri ale Senatului, organele de control și-au exercitat atribuțiile prevăzute în cap. III secțiunea a 3-a „Controlul ulterior” din Legea nr. 94/1992 și pe o perioadă anterioară intrării în vigoare a acestei legi — publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 septembrie 1992 — respectiv, pe perioada 25 februarie 1991 — 18 martie 1992, încălcându-se astfel principiul neretroactivității legii consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție, precum și prevederile art. 78 din Constituție.

*) Definitivă prin nerecurare.

În opinia Colegiului juridicțional al Curții de Conturi se apreciază, în esență, că dispozițiile din cap. III, în general, și din secțiunea a 3-a, în special, din Legea nr. 94/1992, nu cuprind, expres sau tacit, prevederi de aplicare retroactivă a acesteia, ci exclusiv atribuțiile organelor Secției de control ulterior a Curții de Conturi. De asemenea, se consideră că textele contestate nu fac trimitere la o anumită perioadă de control, astfel că perioada în care s-au constatat abaterile consemnate în actele de control, cât și în actul de sesizare, constituie o problemă de fond, de aplicare a legii în timp, pe care este competentă să o soluționeze potrivit prevederilor legale incidente în speță, respectiv art. 1 din Codul civil, art. 15 alin. (2) și art. 78 din Constituție, cu raportarea corespunzătoare la dispozițiile Legii nr. 94/1992 și Legii nr. 10/1991. În legătură cu hotărârile Senatului nr. 25/1993 și nr. 5/1994, se arată că acest organ cu atribuții de legiferare a emis cele două hotărâri pe baza și în exercitarea prerogativelor ce-i sunt conferite de Constituție și de Legea nr. 94/1992. În concluzie, se consideră că toate aspectele de neconstituționalitate invocate prin excepție sunt neîntemeiate.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au cerut punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția nu este întemeiată, deoarece, în privința hotărârilor Senatului, nu intră în competența Curții Constituționale controlul constituționalității acestora, iar aspectele invocate în legătură cu dispozițiile cap. III secțiunea a 3-a „Controlul ulterior” din Legea nr. 94/1992 nu vizează o excepție de neconstituționalitate, ci interpretarea și aplicarea prevederilor respective în legătură cu perioada supusă controlului.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

ținând seama de excepția de neconstituționalitate ridicată, de opinia Colegiului juridicțional al Curții de Conturi, de punctul de vedere al Guvernului, de raportul judecătorului-raportor, precum și de prevederile constituționale invocate, de dispozițiile Legii nr. 94/1992 și de hotărârile Senatului nr. 25/1993 și nr. 5/1994, ce fac obiectul controlului, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, art. 3 alin. (2) și art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională constată că este competentă să soluționeze excepția, fiind legal sesizată.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Ministerul Apărării Naționale și Arambașa Constantin în Dosarul nr. 24/1994 al Colegiului juridicțional al Curții de Conturi.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 12 octombrie 1994.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai Constantinescu

Excepția de neconstituționalitate a cap. III secțiunea a 3-a „Controlul ulterior” din Legea nr. 94/1992 se întemeiază pe dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora legea dispune numai pentru viitor, și ale art. 78 din Constituție, care prevede că legea intră în vigoare la data publicării ei în Monitorul Oficial al României sau la data prevăzută în textul său.

Din examinarea dispozițiilor cap. III secțiunea a 3-a „Controlul ulterior” din Legea nr. 94/1992 rezultă că acestea reglementează atribuțiile de control ale organelor Curții de Conturi fără a stabili perioadele asupra cărora se poate exercita verificarea. Este de menționat și faptul că nici unul dintre textele respective nu prevede că dispozițiile sale se aplică retroactiv. Problema ridicată prin excepție, în sensul că s-a extins controlul și pe o perioadă anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 94/1992 — 9 septembrie 1992 —, nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate, fiind o problemă de interpretare și de aplicare a legii în scopul soluționării unui litigiu care, potrivit practicii constante a Curții Constituționale, este de competența exclusivă a instanței ce soluționează pe fond litigiul. Această concluzie se impune și în raport cu art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, potrivit căruia Curtea nu statuează decât asupra problemelor de drept.

De altfel, nici prin concluziile scrise, depuse în susținerea excepției, nu se susține că vreunul dintre textele contestate ar fi neconstituțional, ci numai că aplicarea lor ar fi retroactivă, întrucât verificarea s-a efectuat pentru o perioadă de timp anterioară Legii nr. 94/1992. De aceea, pentru considerentele arătate, excepția este nefondată.

Examinând excepția și sub aspectul neconstituționalității hotărârilor Senatului nr. 25/1993 și nr. 5/1994, se constată, de asemenea, că motivele invocate nu sunt fondate. Atribuțiile Curții Constituționale sunt expres și limitativ prevăzute în art. 144 lit. c) din Constituție și se referă doar la controlul „legilor și ordonanțelor”, dispoziție preluată și în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. În raport cu aceste prevederi constituționale și legale, care sunt de strictă interpretare, se reține că nu intră în competența Curții Constituționale soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate referitoare la hotărârile Senatului. A se admite teza contrară, susținută prin excepție, înseamnă a adăuga la textul Constituției, ceea ce este inadmisibil, astfel cum s-a pronunțat constant Curtea Constituțională, potrivit practicii sale juridicționale.

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 99

din 1 noiembrie 1994

Vasile Gionea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ion Filipescu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 1 din 5 ianuarie 1994.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 21 octombrie 1994, concluziile reprezentantului Ministerului Public fiind consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea pentru data de 1 noiembrie 1994.

Având în vedere actele și lucrările dosarului, Curtea Constituțională constată următoarele:

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 5 ianuarie 1994 s-a admis excepția de neconstituționalitate invocată de Bakos Attila, Peter Laszlo și Antal Arpad în Dosarul nr. 646/1992 al Tribunalului Timiș și s-a constatat că prevederile art. 40 alin. 4, teza a II-a din Legea nr. 23/1969, potrivit cărora deținuții aflați în curs de urmărire penală sau de judecată vor trebui să poarte, pentru motive temeinice, costumul locului de deținere, fiind contrare Constituției, sunt abrogate în temeiul art. 150 alin. (1) din legea fundamentală.

În motivarea acestei soluții s-a reținut, în esență, că aplicarea consecventă a prezumției de nevinovăție impune ca, sub nici un aspect, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, să nu se facă vreo deosebire de tratament între persoana trimisă în judecată penală și restul cetățenilor, iar ținuta vestimentară în care sunt aduse la instanțe persoanele arestate preventiv poate conduce la o discriminare de natură să afecteze interesele personale ale inculpaților, să le creeze o imagine nefavorabilă în fața opiniei publice și poate, în cele din urmă, să influențeze chiar mentalitatea judecătorilor. Totodată, invocându-se art. 20 din Constituție, se reține că, potrivit art. 88 din Ansamblul de reguli minimale pentru tratamentul deținuților, adoptat de primul Congres al Națiunilor Unite pentru prevenirea crimei și tratamentul delincvenților, ținut la Geneva în 1955 și aprobat de Consiliul Economic și Social în rezoluțiile sale nr. 663C (XXIV) din 31 iulie 1957 și nr. 2076 (LXII) din 13 mai 1977, un deținut preventiv va purta uniforma penitenciarului numai dacă dorește, el neputând fi constrâns la aceasta sub nici o formă.

Împotriva acestei decizii Ministerul Public a declarat recurs, formulând două motive:

Prin primul motiv de recurs, care vizează soluția pe fond, se susține, în esență, că prevederea legală contestată este constituțională, deoarece limitarea libertății individuale, atât prin arestarea preventivă, cât și prin obligarea deținuților să poarte costumul locului de deținere — ultima derivând și fiind condiționată de prima —, este în concordanță cu rezoluțiile nr. 663C (XXIV) din 31 iulie 1957 și nr. 2076 (LXII) din 13 mai 1977 ale Consiliului Economic și Social, potrivit cărora „un deținut poate fi autorizat să-și poarte veșmintele personale dacă acestea sunt curate și convenabile”. Dacă deținerea preventivă trebuie considerată, în lumina Constituției și a pactelor sau tratatelor internaționale, nu numai ca o instituție absolut utilă, dar chiar ca o instituție legitimă, când este vorba de interesele societății, care are dreptul să se apere izolând prin acea măsură pe infractorul periculos până când el își va primi pedeapsa, tot astfel este justificată și dispoziția

ca pentru motive temeinice el să poarte costumul locului de deținere.

Prin cel de-al doilea motiv de recurs se susține că prin deciziile sale Curtea Constituțională nu poate constata abrogarea unui text de lege anterior Constituției în baza art. 150 alin. (1), astfel cum a procedat, ci numai neconstituționalitatea lui. Din interpretarea art. 150 din Constituție și a art. 23 din Legea nr. 47/1992 rezultă că rezolvarea conflictului de legi în timp este de competența altor autorități decât Curtea Constituțională, iar când aceasta este competentă să soluționeze excepția, nu poate pronunța neconstituționalitatea legii și a ordonanțelor decât acolo unde este cazul.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând decizia atacată, motivele de recurs invocate, dispozițiile art. 40 alin. 4, teza a II-a, din Legea nr. 23/1969, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Motivul de recurs care vizează necompetența Curții Constituționale de a se pronunța asupra constituționalității unor legi anterioare Constituției este nefondat. Potrivit art. 150 alin. (1) din legea fundamentală, legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare în măsura în care ele nu contravin Constituției. Astfel cum în mod constant s-a statuat în practica jurisdicției constituționale a Curții, constatarea contrarietății unei asemenea dispoziții anterioare cu prevederile Constituției o poate face și Curtea Constituțională, dacă a fost sesizată în condițiile Legii nr. 47/1992, cu particularitatea că admiterea excepției de neconstituționalitate nu duce la declararea dispoziției legale ca neconstituțională — o lege putând fi apreciată numai în funcție de regimul constituțional sub imperiul căruia a fost adoptată —, ci la constatarea abrogării, soluție ce constituie consecința constituțională a contrarietății la care se referă art. 150 alin. (1) din Constituție.

În ce privește motivul de recurs care vizează soluția pe fond, acesta nu poate fi în întregime primit astfel cum a fost formulat, deoarece Ministerul Public apreciază, fără nici o rezervă, că dispozițiile art. 40 alin. 4, teza a II-a, din Legea nr. 23/1969 sunt constituționale.

Recursul urmează, de aceea, a fi admis pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Limitarea libertății individuale prin efectul arestării preventive este constituțională în condițiile prevăzute de art. 23 alin. (2) și alin. (4)–(6) din Constituție, dar aceasta nu poate aduce în nici un fel o atingere prezumției de nevinovăție, prevăzută la alin. (8) al aceluiași articol. De aceea, nu este întemeiat motivul de recurs potrivit căruia limitarea libertății individuale prin efectul arestării implică și „obligarea deținuților să poarte costumul locului de deținere — ultima derivând și fiind condiționată de prima —”. Dimpotrivă, ținuta vestimentară a celui arestat preventiv trebuie să evite orice fel de confuzie între acesta și persoana condamnată, altminteri prezumția de nevinovăție ce operează în favoarea primului este afectată de imaginea creată de vestimentația specifică celui condamnat.

De aceea prezumția de nevinovăție implică, printre altele, ca ținuta vestimentară a deținuților aflați în curs de urmărire penală sau de judecată să fie cea personală. Această regulă este înscrisă în art. 40 alin. 4, teza I din Legea nr. 23/1969, text conform Constituției României și recomandărilor internaționale aplicabile în materie, astfel cum s-a reținut și prin decizia atacată cu recurs. Textul stabilește însă, prin teza a II-a, că acești deținuți, pentru motive temeinice,

vor trebui să poarte costumul locului de deținere. Constată, prin decizia recurată, că această prevedere este abrogată ca urmare a contrarietății sale cu prezumția de nevinovăție poate avea consecințe contrare înseși acestei prezumții, întrucât ar însemna că în toate cazurile cel arestat preventiv să poarte numai îmbrăcămintea personală, chiar dacă aceasta l-ar pune într-o situație de nedemnitate, îmbrăcămintea ar putea avea valoare probantă etc. De altfel, în art. 88 din Ansamblul de reguli minimale pentru tratamentul deținuților, adoptat de primul Congres al Națiunilor Unite pentru prevenirea crimei și tratamentul delincvenților, ținut la Geneva în 1955 și aprobat de Consiliul Economic și Social în rezoluțiile sale nr. 663C (XXIV) din 31 iulie 1957 și nr. 2076 (LXII) din 13 mai 1977, cu referire la arestații preventivi se stabilește că: „un deținut poate fi autorizat să-și poarte veșmintele personale, dacă acestea sunt curate și convenabile“ (pct. 1), iar „dacă poartă uniforma locului de deținere aceasta trebuie să fie diferită de aceea a condamnaților“ (pct. 2). Deși nu este vorba de un pact sau tratat la care România să fie parte și deci să devină aplicabile dispozițiile art. 20 din Constituție, astfel cum în mod nejustificat s-a reținut în decizia atacată cu recurs, o asemenea recomandare se cuvine a fi reținută deoarece este în concordanță cu necesitatea respectării prezumției de nevinovăție înscrise în Constituția României. Așa fiind, instituirea unei excepții de la regula

Având în vedere și prevederile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și cele ale art. 1, 3, 13 alin. (1), lit. A.c) și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de Ministerul Public și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 5 ianuarie 1994, după cum urmează:

Dispoziția art. 40 alin. 4, teza a II-a, din Legea nr. 23/1969 privind executarea pedepselor este constituțională numai în măsura în care prin condiția prevăzută de text „motive temeinice“ se înțelege că îmbrăcămintea personală a deținutului aflat în curs de urmărire penală sau de judecată nu este curată sau utilizabilă, iar uniforma locului de deținere este diferită de aceea a condamnaților.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 1 noiembrie 1994.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101*)

din 1 noiembrie 1994

Miklós Fazakas — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Constantin Burada — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 septembrie 1993 a Judecătoria Tulcea, pronunțată în Dosarul nr. 2849/1993, Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 din Codul penal,

înscrisă în art. 40 alin. 4, teza I, din Legea nr. 23/1969, este justificată și constatarea abrogării ei în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție nu se impune.

Dar, în actuala redactare din teza a II-a, motivele temeinice pentru care trebuie să se poarte uniforma locului de deținere rămân exclusiv la aprecierea conducerii locului de deținere, așa cum se susține în motivele de recurs, și astfel este deschisă posibilitatea unor abuzuri, de natură a afecta prezumția de nevinovăție, ceea ce este, desigur, neconstituțional. În consecință, dispoziția art. 40 alin. 4, teza a II-a, din Legea nr. 23/1969 poate fi considerată constituțională numai în măsura în care prin condiția prevăzută de text „motive temeinice“ se înțelege că îmbrăcămintea personală a deținutului aflat în curs de urmărire penală sau de judecată nu este curată sau utilizabilă, iar uniforma locului de deținere este diferită de cea a condamnaților. Dând o asemenea interpretare textului se asigură, pe de o parte, respectarea prezumției de nevinovăție, iar pe de altă parte, se asigură și rezolvarea acelor situații în care purtarea îmbrăcămintei personale nu este posibilă, ceea ce desigur nu se putea obține în cazul înlăturării totale a dispoziției atacate.

Față de aceste considerente, recursul urmează să fie admis și Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 5 ianuarie 1994, prin care s-au abrogat prevederile art. 40 alin. 4, teza a II-a, din Legea nr. 23/1969, să fie modificată.

Având în vedere și prevederile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și cele ale art. 1,

invocată de inculpatul Evdochimov Iacob. În motivarea excepției, astfel cum rezultă din încheiere, se susține că, în speță, fiind vorba de o infracțiune prin care s-a cauzat o pagubă avutului obștesc, sunt incidente prevederile art. 145 din Codul penal, dispoziții ce sunt abrogate ca urmare a adoptării Constituției din anul 1991.

Exprimându-și opinia cu privire la excepție, instanța apreciază că aceasta este întemeiată întrucât prevederile art. 249 din Codul penal se aplică numai bunurilor ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

*) Definitivă prin nerecurare.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, reține:

Curtea Constituțională a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a art. 249 din Codul penal, iar prin Decizia nr. 18 din 14 martie 1994, definitivă prin Decizia nr. 95 din 21 octombrie 1994, s-a admis în parte excepția și s-a constatat că dispozițiile art. 249 din Codul penal referitoare la paguba adusă avutului obștesc sunt parțial abro-

gate în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție.

Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii. În speță, se reține că la data soluționării excepției, Curtea Constituțională constatare prin decizie definitivă, și deci obligatorie, că dispozițiile art. 249 din Codul penal sunt abrogate parțial, situație în care excepția de față este lipsită de obiect și urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 249 din Codul penal, invocată de Evdochimov Iacob în Dosarul nr. 2.849/1993 al Judecătoriei Tulcea.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 1 noiembrie 1994.

PREȘEDINTE,

dr. Miklós Fazakas

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 106*)

din 2 noiembrie 1994

Victor Dan Zlătescu — președinte
Miklós Fazakas — judecător
Ion Filipescu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent.

Completul de judecată, convocat fără citarea părților, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, invocată de inculpații Mănăilă Grigore și Petrovai Ioan, prin reprezentant, în Dosarul nr. 1419/1994 al Tribunalului Maramureș, constată următoarele:

Prin Sentința penală nr. 286 din 28 aprilie 1994 a Judecătoriei Sighetu Marmației, inculpatul Mănăilă Grigore a fost condamnat la un an și 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prevăzut la art. 208 alin. 2 și art. 209 lit. a) din Codul penal, prin recalificarea faptei din furt calificat în paguba avutului obștesc prevăzut de art. 224 din Codul penal, iar inculpatul Petrovai Ioan, la un an închisoare pentru complicitate la infracțiunea de furt calificat prevăzut la art. 26 din Codul penal, raportat la art. 208 alin. 2 și art. 209 lit. a) din Codul penal, dispunându-se suspendarea condiționată a executării pedepselor pe o durată de încercare de 3 ani și 2 luni și, respectiv, 3 ani, în baza art. 81 și 82 din Codul penal.

Împotriva acestei sentințe, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmației a declarat apel, solicitând schimbarea încadrării juridice, reținută în sarcina inculpaților

de către instanța de fond, în furt calificat în dauna avutului obștesc și, respectiv, complicitate la această infracțiune, astfel cum s-a solicitat inițial în actul de trimitere în judecată.

Tribunalul Maramureș pe rolul căruia se află cauza (Dosarul nr. 1419/1994) spre soluționare, prin Încheierea din 26 iulie 1994, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, invocată de inculpații, prin reprezentant, care a susținut că prevederile art. 224 din Codul penal au fost implicit abrogate, având în vedere art. 150 din Constituție.

Reprezentantul Parchetului s-a opus admiterii excepției și trimiterii dosarului la Curtea Constituțională, aceasta nefiind competentă a se pronunța cu privire la constatarea abrogării unei dispoziții legale anterioare adoptării Constituției.

În legătură cu excepția invocată, deși tribunalul își însușește punctul de vedere al reprezentantului inculpaților, potrivit căruia prevederile art. 224 din Codul penal au fost abrogate în temeiul art. 150 din Constituția din 1991, consideră necesar să nu statueze aceasta, să suspende judecata cauzei și să sesizeze Curtea Constituțională, deoarece prevederile constituționale referitoare la avutul public nu pot fi extinse la patrimoniul privat al regiilor autonome, respectiv al Regiei Autonome de Electricitate „Renel”.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actul de sesizare, raportul întocmit în cauză, dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, reține:

*) Definitivă prin nerecurare.

Curtea Constituțională a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, iar prin Decizia nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă prin Decizia nr. 63 din 4 noiembrie 1993, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 30 noiembrie 1993, s-a constatat că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acesta urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute la art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, invocată de Mănăilă Grigore și Petrovai Ioan în Dosarul nr. 1419/1994 al Tribunalului Maramureș.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 2 noiembrie 1994.

PREȘEDINTE,

prof. dr. Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,

Doina Suliman

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Protocolului celei de-a VI-a sesiuni a Comisiei guvernamentale româno-filipineze de colaborare economică și comercială

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Se aprobă Protocolul celei de-a VI-a sesiuni a Comisiei guvernamentale româno-filipineze de colaborare economică și comercială, semnat la Manila la 23 august 1994.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministrul comerțului,

Cristian Ionescu

Ministru de stat,
ministrul afacerilor externe,
Teodor Viorel Meleşcanu

București, 25 noiembrie 1994.
Nr. 847.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea studiului de fezabilitate
a obiectivului de investiții „Optimizarea producerii energiei
termice la blocurile deservite de C.T. 1 și C.T. 4 vechi
din cartierul Dealul Florilor Dej, C.T. 7 și C.T. 8
din cartierul Crângului Dej, județul Cluj“**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă studiul de fezabilitate a obiectivului de investiții „Optimizarea producerii energiei termice la blocurile deservite de C.T. 1 și C.T. 4 vechi din cartierul Dealul Florilor Dej, C.T. 7 și C.T. 8 din cartierul Crângului Dej, județul Cluj“ cu caracteristicile principale și indicatorii tehnico-economici cuprinși în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din surse proprii, din credite bancare, din alte fonduri legal constituite cu această destinație și, în completare, de la bugetul local, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Secretar de stat,
șeful Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă
Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 25 noiembrie 1994.
Nr. 848.

*) Anexa se comunică numai beneficiarului de investiție.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind suplimentarea, din Fondul de rezervă bugetară
la dispoziția Guvernului, a bugetului Ministerului Culturii
pe anul 1994**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — (1) Se aprobă suplimentarea creditelor bugetare aprobate Ministerului Culturii pe anul 1994 pentru Muzeul Satului din București cu suma de 450 milioane lei, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului.

(2) Suma va fi utilizată pentru realizarea acoperișului la obiectivul de investiții „Clădire multifuncțională de laboratoare și depozite de patrimoniu“ aprobat prin anexa nr. 3/13 la Legea bugetului de stat pe anul 1994 nr. 36/1994.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor va introduce modificările corespunzătoare în bugetul de stat pe anul 1994.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministrul culturii,
Marin Sorescu
p. Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Dan Mogoș,
secretar de stat

București, 9 decembrie 1994.
Nr. 879.

ÎN ATENȚIA CELOR INTERESAȚI: ABONAȚI ȘI ALȚI CITITORI!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, republicată în Monitorul Oficial nr. 95 din 13 aprilie 1994, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00–13,00 la telefon 211.57.30 sau direct la sediul acestuia din Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1995, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale sau la filialele „Rodipet”, sunt următoarele:

	Valoarea abonamentului pentru anul 1995 contractat până la 31.XII.1994 — lei —	Valoarea abonamentului contractat în cursul anului 1995 — lei —			
		Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
• MONITORUL OFICIAL, Partea I, română	50.400	12.600	13.860	15.250	16.770
• MONITORUL OFICIAL, Partea I, maghiară (ROMÂNIA HIVATALOS KÖZLÖNYE)	110.400	27.600	27.600	27.600	27.600
• MONITORUL OFICIAL, Partea a II-a	207.360	51.840	51.840	51.840	51.840
• MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	38.400	9.600	9.600	9.600	9.600
• MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	345.600	86.400	86.400	86.400	86.400
• COLECȚIA LEGISLAȚIA ROMÂNIEI	24.000	6.000	6.600	7.260	8.000
• COLECȚIA DE HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ȘI ALTE ACTE NORMATIVE	54.000	13.500	14.850	16.340	17.980

DE REȚINUT: Contractarea abonamentului, pentru anul 1995, până la 31.XII.1994 este în avantajul dumneavoastră.

Tarifele aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în „Monitorul Oficial”, de la data de 1 ianuarie 1995, sunt următoarele:

	Tarif pentru 1995 — lei —	Tarif pentru 1994 — lei —	
1. MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a			
— pierderi de acte, de sigilii, ștampile, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești și notariatele de stat	per anunț	5.000	5.000
— acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege	per anunț	7.000	7.000
— extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română	per anunț	12.000	12.000
— concursuri de ocupare de posturi didactice în învățământul superior	per cuvânt	100	100
— anunț privind examenul de capacitate pentru magistrați	per cuvânt	100	100
2. MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a			
— publicarea sentințelor judecătorești privind înființarea societăților comerciale	per anunț	55.000	55.000
— bilanțuri și conturi de profit și pierderi	per anunț	30.000	20.000
— modificări de capital social	per anunț	6.000	4.000
— lista activelor scoase la licitație sau a societăților comerciale propuse pentru privatizare	per poziție	15.000	10.000
— acte adiționale, precum și alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege	per pagină manuscris	39.000	26.000
— publicații cu prezentare tabelară	per rând coloană	1.900	1.300
— anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern	per anunț	9.000	9.000

Plata publicațiilor cuprinse în Partea a III-a și Partea a IV-a se va face prin mandat poștal pe adresa: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont de decontare 30.98.12.301 B.C.R.— S.M.B. sau cu dispoziție de plată.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, Calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sectorul 5, cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, Str. Jiului nr. 163, sectorul 1, telefon 668.55.58.